

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Lubomíra Velce a soudkyň Mgr. Pavly Polednové a JUDr. Zuzany Sváčkové ve věci

žalobkyně: **Quantum Group a.s.**, IČO 27140008
sídlem Lazarská 1718/3, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem prof. JUDr. Janem Křížem, CSc.
sídlem Rybná 678/9, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **JUDr. P. N.**
xxx
insolvenční správce dlužníka AST - Česká stavební, s.r.o., IČO 48027481
sídlem K Hájům 1233/2, 155 00 Praha 5

o zaplacení 3 621 844,67 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 27. října 2020
č. j. 14 C 288/2015-248,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši **55 950,40 Kč** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám prof. JUDr. Jana Kříže, CSc., advokáta.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost uhradit žalobkyni částku 3 621 844,67 Kč s úroky z prodlení v zákonné výši 8,05 % ročně z částky 3 621 844,67 Kč ode dne 10. 8. 2015 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.) a dále povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 586 915 Kč, a to do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně (výrok II.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Ilona Jiranová

2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala na žalovaném zaplacení žalované částky s příslušenstvím z titulu bezdůvodného obohacení. Tvrdila, že uvedenou peněžní částku, sestávající z jistiny 1 535 046 Kč, kapitalizovaného úroku z prodlení 1 809 648,67 Kč a z náhrady nákladů řízení 277 150 Kč, zaplatila žalovanému na základě pravomocného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2007 č. j. 31 cm 22/2001-174 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 6. 2012 č. j. ICmo 309/2008-253, který byl následně v dovolacím řízení rozsudkem Nejvyššího soudu z 20. 5. 2015 č. j. 32 Cdo 1745/2013-313 zrušen.
3. Žalovaný se žalobou nesouhlasil, navrhoval zamítnutí žaloby v celém rozsahu. Tvrdil, že plněním žalobkyně podle posléze zrušeného soudního rozhodnutí nevzniklo bezdůvodné obohacení, neboť podle hmotného práva byla žalobkyně uvedené plnění poskytnout k uspokojení jeho peněžité pohledávky z titulu nároku na vrácení neoprávněně čerpané bankovní záruky sjednané v souvislosti s uzavřením smlouvy o dílo mezi žalobkyní a insolvenčním dlužníkem společností AST – Česká stavební, s.r.o.
4. Soud prvního stupně na základě provedeného dokazování zjistil skutkový stav věci. Vyšel zejména ze zjištění, že mezi právní předchůdkyní žalobkyně jako objednatelem a insolvenčním dlužníkem AST – Česká stavební, s.r.o. (dále také jen „insolvenční dlužník“) jako zhotovitelem byla dne 11. 7. 1996 uzavřena smlouva o dílo, jejímž předmětem byla komplexní dodávka stavebních a jiných prací za účelem provedení kompletní rekonstrukce domu na xxx. Dne 17. 7. 1997 byla smluvními stranami uzavřena smlouva o dílo, jejímž předmětem bylo dokončení uvedené rekonstrukce. K zajištění závazků zhotovitele ze smluv o dílo byla smlouvou o bankovní záruce č. L/G-560/97 ze dne 17. 11. 1997 ve znění dodatku ze dne 10. 10. 2000, uzavřenou s bankou Creditanstalt a. s., sjednána s platností do 31. 3. 2001 ve prospěch právní předchůdkyně žalobkyně bankovní záruka ve výši 1 950 000 Kč. Dílo bylo provedeno a předáno 13. 10. 1997. Právní předchůdkyně žalobkyně reklamovala včas vady díla, které lze rozdělit do tří skupin, a to vady podhledů v halách a kancelářích, vady truhlářských výrobků (konkrétně oken) a vady sanačních omítek v suterénu budovy. Vady díla nebyly zhotovitelem odstraněny a právní předchůdkyně žalobkyně proto dne 22. 1. 2001 vyzvala banku k plnění z bankovní záruky. Na základě uvedeného byla na účet právní předchůdkyně žalobkyně vyplacena částka 1 950 000 Kč. Částka odpovídající čerpané bankovní záruce byla ve prospěch banky stržena z účtu insolvenčního dlužníka. Insolvenční dlužník AST – Česká stavební, s.r.o., respektive žalovaný považoval vyplacení bankovní záruky za neoprávněné, a proto v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 31 Cm 22/2001 uplatnil vůči žalobkyni, respektive její právní předchůdkyni nárok na zaplacení částky 1 950 000 Kč s příslušenstvím. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 4. 2005 č. j. 31 cm 22/2001-93 žalobu zamítl. Na základě podaného odvolání Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 26. 9. 2006 č. j. 1 Cmo 364/2005-121 rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud v Praze rozhodl v pořadí druhým rozsudkem ze dne 18. 5. 2007 č. j. 31 Cm 22/2001-174 a opětovně žalobu zamítl. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem ze dne 9. 7. 2009 č. j. 1 Cmo 309/2008-213 změnil rozsudek prvostupňového soudu tak, že žalobkyni (v uvedeném řízení v procesní pozici žalované) byla uložena povinnost zaplatit žalovanému (v uvedeném řízení v procesní pozici žalobce) částku 1 535 046 Kč s 10 % úrokem z prodlení z této částky od 8. 2. 2001 do zaplacení a potvrdil zamítnutí žaloby co do částky 414 954 Kč s příslušenstvím. Na základě podaného dovolání Nejvyšší soud rozsudkem ze dne 31. 12. 2012 č. j. 32 Cdo 4610/2009-238 rozsudek Vrchního soudu v Praze ve výroku, kterým byl změněn rozsudek prvostupňového soudu, a ve výroku o nákladech řízení zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil Vrchnímu soudu v Praze k dalšímu řízení. Vrchní soud v Praze následně rozhodl rozsudkem ze dne 12. 6. 2012 č. j. 1 Cmo 309/2008-253 ve znění opravného usnesení ze dne 1. 3. 2013 č. j. 1 Cmo 309/2008-299, kterým opětovně změnil rozsudek prvostupňového soudu tak, že uložil žalobkyni povinnost zaplatit žalovanému částku 1 535 046 Kč s 10 % úrokem z prodlení z této částky od

8. 2. 2001 do zaplacení. V následném dovolacím řízení Nejvyšší soud usnesením ze dne 28. 9. 2013 odložil vykonatelnost rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 6. 2012 č. j. 1 Cmo 309/2008-253 ve znění opravného usnesení ze dne 1. 3. 2013 č. j. 1 Cmo 309/2008-299 a posléze rozsudkem ze dne 20. 5. 2015 pod č. j. 32 Cdo 1745/2013-313 rozsudek Vrchního soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně částku 1 535 046 Kč s příslušenstvím uhradila, vzal žalovaný žalobu zpět a Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 22. 3. 2016 č. j. 1 Cmo 309/2008-333 v tomto rozsahu zrušil rozsudek prvostupňového soudu a řízení zastavil. Dovolání žalobkyně bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2016 č. j. 32 Cdo 2796/2016-347 odmítnuto.
5. Zjištěný skutkový stav hodnotil soud prvního stupně po právní stránce. Předpoklady pro založení povinnosti věřitele vrátit dlužníkovi plnění z bankovní záruky hodnotil dle § 321 odst. 2, 4 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obch. zák.“). S poukazem na judikaturu Nejvyššího soudu konstatoval, že prvním předpokladem vzniku povinnosti k vrácení plnění z bankovní záruky je neexistence nároku věřitele na plnění vůči dlužníkovi, vymezeného v bankovní záruce, a druhým předpokladem je to, že dlužník banku, která bankovní záruku proplatila, uspokojil. Soud prvního stupně měl za prokázané, že insolvenční dlužník uhradil bance peněžní částku čerpanou právní předchůdkyní žalobkyně z titulu bankovní záruky a také to, že nesplnil svůj závazek k odstranění vad díla do 30. 6. 2000, respektive do 31. 10. 2000. Na základě uvedeného pak dospěl k závěru, že právní předchůdkyně žalobkyně čerpala sjednanou bankovní záruku oprávněně. S poukazem na § 314 obch. zák. se zabýval přiměřenosti výše čerpané bankovní záruky ve vztahu k výši nákladů potřebných k odstranění vad díla. V tomto ohledu přihlédl k závěrům společnosti Bovis Lend Lease, a. s. ohledně kalkulace nákladů pro garanční opravy ze dne 12. 1. 2012, z nich plyne, že odhadovaná výše nákladů na opravu vad činí 6 973 992 Kč, tedy podstatně vyšší částku než výše částky čerpané z titulu bankovní záruky. Byť k otázce nákladů na odstranění vad nebyly zpracovány znalecké posudky, považoval soud prvního stupně výši čerpané bankovní záruky za přiměřenou, když ani zdaleka nedosahuje odhadované výše nákladů na odstranění vad díla. Uzavřel, že za situace, kdy bankovní záruka byla čerpána oprávněně, nepředstavovalo peněžité plnění částky 3 621 944,67 Kč úhradu na existující dluh žalobkyně, a tudíž soudní rozhodnutí, na základě kterého žalobkyně plnila žalovanému, neodpovídá hmotnému právu. Dovodil, že peněžité částka uhrazená žalobkyní žalovanému na základě posléze zrušeného soudního rozhodnutí, představuje plnění na základě právního důvodu, který následně odpadl, a tedy o bezdůvodné obohacení žalovaného na úkor žalobkyně ve smyslu § 451 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“), které je třeba vydat. Na základě uvedeného shledal žalobou uplatněný nárok na zaplacení žalované částky s příslušenstvím důvodným a žalobě v plném rozsahu vyhověl. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 142 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“) tak, že v řízení plně úspěšné žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení spočívající v zaplaceném soudním poplatku a v nákladech jejího právního zastoupení.
6. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolání. Namítal, že soud prvního stupně nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem a označeným důkazům a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Poukázal na to, že žalobkyně v řízení zcela rezignovala na svou povinnost tvrdit a prokazovat, že nárok insolvenčního dlužníka, ve prospěch jehož majetkové podstaty bylo právní předchůdkyní žalobkyně plnění poskytnuto, nemá oporu v hmotném právu. Zdůraznil, že insolvenční dlužník odstranil vady díla vyčtené právní předchůdkyní žalobkyně, což konstatoval již Vrchní soud v Praze ve svém rozsudku ze dne 12. 6. 2012 č. j. 1 Cmo 309/2008-253 a Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 20. 5. 2015 č. j. 32 Cdo 1745/2013-313 tento závěr aproboval a neshledal prokázaným toliko odstranění vad truhlářských výrobků a vad sanačních omítek v suterénu předmětu díla. Poukázal na to, že vady díla spočívající ve vadách podhledů byly saturovány snížením ceny díla o částku 100 000 Kč a čerpáním předmětné bankovní záruky co do částky 414 954 Kč. Čerpání bankovní záruky v uvedeném rozsahu bylo shledáno po

právu také v rozsudku Vrchního soudu v Praze ve svém rozsudku ze dne 12. 6. 2012 č. j. 1 Cmo 309/2008-253, přičemž ohledně částky 414 954 Kč byl následně jeho nárok v řízení o vrácení neoprávněně vyplacené bankovní záruky snížen a řízení bylo vedeno pouze o částku 1 535 046 Kč. Vytýkal soudu prvního stupně, že uvedené skutečnosti nevzal při rozhodování ve věci v úvahu. Dále namítal, že závěr soudu prvního stupně o neodstranění vad truhlářských výrobků nemá oporu v provedeném dokazování a zdůraznil, že v řízení bylo zápisem o odevzdání a převzetí stavby ze dne 15. 1. 2001, zápisem o odevzdání a převzetí stavby ze dne 22. 1. 2001 a svědeckou výpovědí svědka Ing. P. P. prokázáno, že vady truhlářských výrobků byly odstraněny. Uvedl, že naproti tomu žalobkyně neprokázala, že by vady truhlářských výrobků nebyly insolvenčním dlužníkem fakticky odstraněny a že musela vady odstraňovat sama za použití prostředků z čerpané bankovní záruky. Namítal rovněž, že v řízení nebylo prokázáno, že by právní předchůdkyni žalobkyně byla reklamována kvalita provedení sanačních omítek v suterénu budovy, když veškeré výtky právní předchůdkyně žalobkyně se týkaly odstranění vlhkosti v suterénu budovy a v jejím důsledku nastalého opadávání sanačních omítek a výskytu plísní, ačkoliv odstranění vlhkosti v suterénu budovy nebylo předmětem sjednaného díla zhotovovaného insolvenčním dlužníkem pro právní předchůdkyni žalobkyně. Zdůraznil, že sanační omítky byla insolvenčním dlužníkem provedeny bez vad, avšak nemohly zabránit pronikání vlhkosti do suterénu budovy, neboť z povahy věci nemohou sloužit jako hydroizolace. Nadto upozornil, že sanační omítky byly natřeny nepropustnou akrylátovou barvou, která způsobila opadání omítky od povrchu, přičemž vzhledem k tomu, že nátěr neprováděl insolvenční dlužník, nemůže nést odpovědnost za následky tím vyvolané. Závěrem shrnul, že nárok insolvenčního dlužníka, v jehož prospěch bylo plnění právní předchůdkyni žalobkyně podle posléze zrušeného soudního rozhodnutí poskytnuto, mělo oporu v hmotném právu. Vyjádřil přesvědčení, že bankovní záruka co do částky 1 535 046 Kč byla právní předchůdkyni žalobkyně čerpána neoprávněně a plnění částky 3 621 844,67 Kč poskytnuté právní předchůdkyni žalobkyně do majetkové podstaty insolvenčního dlužníka není bezdůvodným obohacením. Z uvedených důvodů pak navrhoval, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalobu v celém rozsahu zamítne a přizná mu náklady řízení.

7. Žalobkyně ve vyjádření k podanému odvolání poukázala na to, že žalovaný v zásadě toliko opakuje tvrzení a námítky uplatněné již v řízení před soudem prvního stupně, se kterými se soud prvního stupně obsáhle vypořádal v napadeném rozsudku. Zdůraznila, že v řízení byla prokázána existence vad díla, jejich včasná reklamace i to, že vady nebyly odstraněny, a tedy že sjednaná bankovní záruka byla čerpána oprávněně. Poukázala rovněž na to, že stejným způsobem posoudil uvedenou otázku i Městský soud v Praze, který jako prvostupňový soud v řízení vedeném pod sp. zn. 31 Cm 22/2001 žalobu s požadavkem žalovaného na vrácení plnění z bankovní záruky zamítl. Současně odkázala na závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 5. 2015 č. j. 32 Cdo 1745/2013-313, z nichž plyne, že Nejvyšší soud se v dovolacím řízení neztotožnil se závěry Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího, který žalobním nárokům žalovaného vyhověl. Závěrem žalobkyně označila odvolání žalovaného za nedůvodné a navrhla, aby odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a přiznal jí náhradu nákladů odvolacího řízení.
8. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a o.s.ř. napadený rozsudek soudu prvního stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo. Poté dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
9. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek skutkových zjištění, vyšel ze správně zjištěného skutkového stavu věci a věc posoudil v zásadě správně i po právní stránce.
10. Žalobkyně v posuzované věci požaduje na žalovaném zaplacení žalované částky s příslušenstvím z titulu nároku na vydání bezdůvodného obohacení, které mělo vzniknout tím, že do majetkové podstaty insolvenčního dlužníka poukázala peněžitě plnění ve výši žalované částky na základě posléze zrušeného vykonatelného soudního rozhodnutí. Judikatura se ustálila v závěru, že plnění přijaté na základě vykonatelného rozhodnutí, jež bylo následně zrušeno, se může stát bezdůvodným obohacením. Domáhá-li se pak vrácení plnění ten, kdo plnil povinnost uloženou mu deklaratorním rozhodnutím soudu (případně i jiného orgánu), závisí důvodnost jeho požadavku na tom, zda podle

hmotného práva – tedy i bez rozhodnutí, jež bylo následně zrušeno – plnil povinnost, kterou skutečně měl, či nikoliv. Zrušením rozhodnutí, podle něž bylo plněno, dochází k bezdůvodnému obohacení jen v případě, že právní důvod tohoto plnění nespočíval v hmotném právu, tedy že podle hmotného práva zde povinnost neexistovala. Zrušením rozhodnutí tak odpadá právní důvod a poskytnuté plnění se stává bezdůvodným obohacením (srovnej usnesení Nejvyššího soudu z 2. 1. 2017 sp. zn. 23 Cdo 938/2016).

11. Soud prvního stupně postupoval v souladu s ustálenou rozhodovací praxí, pokud se v projednávané věci o vydání bezdůvodného obohacení získaného na základě zrušeného pravomocného rozhodnutí zabýval předběžnou otázkou, zda realizované plnění (s výjimkou plnění povinnosti k náhradě nákladů řízení) má patřičnou oporu v hmotném právu, tj. zda existovala hmotným právem založená povinnost právní předchůdkyně žalobkyně takové plnění ve prospěch žalovaného, respektive insolvenčního dlužníka poskytnout. V poměrech projednávané věci je tak pro závěr o důvodnosti žalobou uplatněného nároku podstatné řešení otázky, zda podle hmotného práva stíhala žalobkyni povinnost vrátit insolvenčnímu dlužníkovi peněžité plnění získané z bankovní záruky (§ 313 a násl. obch. zák.). Soud prvního stupně se uvedenou otázkou správně zabýval z pohledu naplnění zákonných předpokladů vzniku povinnosti věřitele vrátit dlužníkovi plnění z bankovní záruky ve smyslu § 321 odst. 2, 4 obch. zák., tj. tím, zda existoval nárok věřitele na plnění vymezené v bankovní záruce a zda dlužník uspokojil banku, která bankovní záruku proplatila. Správně na podkladě zjištěného skutkového stavu vyšel z toho, že insolvenční dlužník zaplatil bance to, co z titulu bankovní záruky plnila právní předchůdkyni žalobkyně a pro závěr o (ne)existenci nároku právní předchůdkyně žalobkyně na plnění z bankovní záruky ve výši 1 535 046 Kč soustředil svou pozornost na posouzení sporné otázky, zda insolvenční dlužník jako zhotovitel odstranil řádně a včas reklamované vady díla. Soud prvního stupně v tomto směru na základě provedeného dokazování uzavřel, že insolvenční dlužník řádně a včas neodstranil vyčtené vady díla, a tudíž právní předchůdkyně žalobkyně čerpala peněžité plnění z bankovní záruky, sjednané k zajištění závazků insolvenčního dlužníka ze smlouvy o dílo, oprávněně. Odvolací soud se v tomto ohledu se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně ztotožňuje a shledává je správnými.
12. Odvolacím námitkám žalovaného lze přisvědčit pouze potud, že soud prvního stupně nevzal v úvahu, že povinnost žalobkyně vrátit plnění z bankovní záruky a zaplatit insolvenčnímu dlužníkovi částku 1 535 046 Kč s příslušenstvím podle posléze zrušeného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 6. 2012 č. j. 1 Cmo 309/2008-253 ve znění opravného usnesení ze dne 1. 3. 2013 č. j. 1 Cmo 309/2008-299 se vztahovala pouze ke dvěma okruhům vad díla, a to k vadám truhlářských výrobků a k vadám sanačních omítek v suterénu budovy. Žaloba s požadavkem insolvenčního dlužníka na vrácení plnění z bankovní záruky ve vztahu k vadám díla spočívajícím ve vadách podhledů v halách a kancelářích ve výši 414 954 Kč s příslušenstvím byla totiž již rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 5. 2007 č. j. 31 Cm 22/2001-174 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 7. 2009 č. j. 1 Cmo 309/2008-213 pravomocně zamítnuta a v tomto rozsahu zůstala uvedená rozhodnutí následným zrušujícím rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2012 č. j. 32 Cdo 4610/2009-238 nedotčena. Je tedy zřejmé, že soud prvního stupně se v projednávané věci, jejímž předmětem je nárok na vydání bezdůvodného obohacení získaného na základě zrušeného pravomocného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 6. 2012 č. j. 1 Cmo 309/2008-253 ve znění opravného usnesení ze dne 1. 3. 2013 č. j. 1 Cmo 309/2008-299, otázkou odstranění vad podhledů v halách a kancelářích zabýval nadbytečně, jeho závěry v tomto směru však nemají vliv na věcnou správnost napadeného rozsudku.
13. Z hlediska závěru o důvodnosti žalobního požadavku žalobkyně na zaplacení částek 1 535 046 Kč (jistina) a 1 809 648,67 Kč (kapitalizovaný úrok z prodlení z částky 1 535 046 Kč) je podstatný především závěr soudu prvního stupně o tom, že insolvenční dlužník neodstranil ve sjednané době vady truhlářských výrobků a vady sanačních omítek v suterénu budovy. Odvolací námitky žalovaného nejsou způsobitelné správnost tohoto závěru prvostupňového soudu zpochybnit. Žalovaným označené zápisy o odevzdání a převzetí stavby ze dne 15. 1. 2001 a ze dne 22. 1. 2001

nelze považovat za důkaz o odstranění vad truhlářských výrobků, když nebyly podepsány právní předchůdkyní žalobkyně jako objednatel, nýbrž byly sepsány mezi insolvenčním dlužníkem a jeho subdodavatelem. Stejný závěr pak platí i pro výpověď svědka Ing. P. P., z níž neplyne, že by k převzetí odstranění vad došlo za přítomnosti objednatele díla (právní předchůdkyně žalobkyně). Názor žalovaného v tom smyslu, že vady sanačních omítek nebyly právní předchůdkyní žalobkyně reklamovány, neboť ve skutečnosti požadovala odstranění vlhkosti, což nelze považovat za vadu ve smyslu smlouvy o dílo, nemá oporu v provedeném dokazování a v obsahu smluvních ujednání uzavřené smlouvy o dílo. Se zjištěným skutkovým stavem pak nekoresponduje ani tvrzení žalovaného o tom, že sanační omítky byly insolvenčním dlužníkem provedeny bez vad a že příčinou nežádoucího stavu je nátěr sanační omítky nepropustnou akrylátovou barvou, který insolvenční dlužník neprováděl. Z odborných závěrů zprávy ČVUT z 23. 12. 1998 naopak plyne, že sanační omítky v suterénu předmětné budovy byly provedeny vadně, přičemž celkové selhání omítky je souhrnem důsledků nedostatečného průzkumu před návrhem sanace, chyb při realizaci, nedostatečně připraveného podkladu, nedostatečné tloušťky nanesených vrstev, selhání hydrofobních vlastností použité omítky, jakož i použití akrylátového nátěru.

14. Lze tedy uzavřít, že zákonné předpoklady pro vznik povinnosti právní předchůdkyně žalobkyně vrátit insolvenčnímu dlužníkovi plnění z bankovní záruky (§ 321 odst. 2, 4 obč. zák.) nebyly splněny. Peněžité plnění ve výši 1 535 046 Kč s příslušenstvím (kapitalizovaný úrok z prodlení ve výši 1 809 648,67 Kč), poskytnuté právní předchůdkyní žalobkyně do majetkové podstaty insolvenčního dlužníka na základě posléze zrušeného rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 6. 2012 č. j. 1 Cmo 309/2008-253 ve znění opravného usnesení ze dne 1. 3. 2013 č. j. 1 Cmo 309/2008-299 nemá oporu v hmotném právu a je tak bezdůvodným obohacením ve smyslu § 451 odst. 2 obč. zák., které je žalovaný povinen žalobkyni vydat. Současně nicméně nelze přehlédnout, že žalovaná částka 3 932 001,67 Kč se mimo částek 1 535 046 Kč a 1 809 648,67 Kč sestává také z částky 277 150 Kč, kterou právní předchůdkyně zaplatila na základě shora uvedeného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze do majetkové podstaty insolvenčního dlužníka z titulu náhrady nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí soudu o nákladech řízení má konstitutivní charakter (srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 9. 2020 sp. zn. 28 Cdo 952/2020), neuplatní se ve vztahu k této částce shora uvedená argumentace neexistencí hmotněprávní povinnosti právní předchůdkyně žalobkyně vrátit insolvenčnímu dlužníkovi plnění z bankovní záruky. Zrušením soudního rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit náklady řízení žalobkyni uložena, nicméně odpadl právní důvod takového plnění, a tudíž i plnění náhrady nákladů řízení podle posléze zrušeného rozhodnutí lze v daném případě považovat za bezdůvodné obohacení žalovaného na úkor žalobkyně ve smyslu § 451 odst. 2 obč. zák. Byť se tedy soud prvního stupně z tohoto pohledu věcí nezabýval, ve výsledku je jeho závěr o plné důvodnosti žalobou uplatněného nároku zaplacení žalované částky s příslušenstvím věcně správný.
15. Z uvedených důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že soud prvního stupně nepochybil, pokud žalobě v celém rozsahu vyhověl. Správně pak rozhodl také o náhradě nákladů řízení. Odvolací soud proto podle § 219 o.s.ř. napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.
16. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. V odvolacím řízení úspěšně žalobkyni byla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši 55 950,40 Kč spočívající v nákladech jeho právního zastoupení, které se sestávají z odměny advokáta 45 640 Kč za dva úkony právní služby (vyjádření k odvolání do rozsudku, účast při ústním jednání dne 28. 7. 2021) po 22 820 Kč dle § 7 bod 6 a § 11 odst. 1 g), k) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“), z paušální náhrady hotových výdajů 600 Kč za dva úkony právní služby po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a z náhrady 21% daně z přidané hodnoty ve výši 9 710,40 Kč dle § 137 odst. 3 o.s.ř.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje Ilona Jiranová

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně, ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, jen za podmínek stanovených v ust. § 237 o.s.ř.

Praha 28. července 2021

JUDr. Lubomír Velc v.r.
předseda senátu